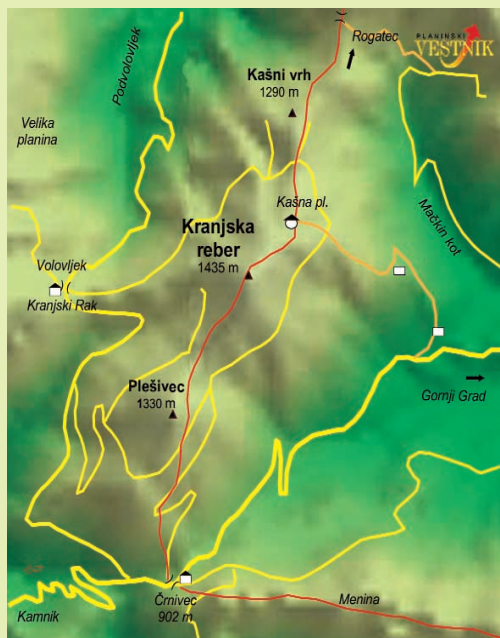

Kranjska reber, 1435 m

☞ Andraž Poljanec

Kranjska reber (imenovana tudi Vrh Kašne planine ali celo Kačji vrh) je prvi pomembnejši vrh skupine Rogatca, ki leži med Lučnico (Podvolovljek) in Zadrečko dolino. Gozdnata predvrhova (na jugozahodnem grebenu) Lom (1184 m) in Plešivec (1329 m) za planince nista posebno pomembna, zato pa je toliko zanimivejši sam vrh Kranjske rebri, saj je gol, prostran in razgleden (na nasprotni strani sta Velika in Menina planina, za Veliko planino pa so Grintovci). Na neporaščenem severovzhodnem hrbtu hriba stoji idilična Kašna planina (pastirska koča). 10 min pod vrhom v tej smeri je desno ob poti Barona peč, 1367 m - manjši, odsekan pomol z lepim razgledom na Zadrečko dolino. Na severni strani Kašne planine je preval, na katerem se združita cesti s Črničva in z Volovljeka (Kranjskega Raka). Od tam se gozdnato sleme prek Kašnega vrha (1290 m) spusti na sedlo Kunšperk (1119 m), ki je bilo nekoč kot najnižja točka v celotnem grebenu pomemben prehod iz Podvolovljeka v Zadrečko dolino. Kranjska reber je edina gora v tem delu Kamniško-Savinjskih Alp, ki ni zgrajena pretežno iz apnenca, temveč iz starejših, za vodo manj prepustnih vulkanskih kamnin. To zanimivost opazimo tudi med obiskom, saj je zato rastlinje nekoliko drugačno, izviri so višje pod grebeni in na vrhu je drugačno skalovje kot drugje po naših gorah. Najbolj običajni pristop na vrh Kranjske rebri je s Črničva, tam je pot tudi markirana. Planinskih koč v skupini Rogatca ni, obstaja le mali (zaklenjeni) bivač na Kalu, sedlu med Rogatcem in Lepenatko.

S Črničva: Od velikega gostišča na Črničvu čez cesto in mimo nekdanje gostilne Pri Mejašu (kažipot) v gozd proti severu. Pot nas vodi po vzhodnih pobočjih Loma in Plešivca, skoraj brez razgledov, trikrat prečka cesto in pripelje na sedlo med Plešivcem in Kranj-

ske rebrijo (Na križu, 1238 m, dve debeli bukvi). Do tam 1 h. Nadaljujemo pot proti severovzhodu po gozdnem grebenu, ki počasi preide v širok in vedno bolj razgleden vršni hrbet; razgled s prostranega vrha presega pričakovanja. Pod vrhom nas presenetijo posamezne temne skale, ki kažejo na vulkansko kamnino. Pot je vedno bolj priljubljena in je primerna tudi za zimski vzpon. Nezahtevna, markirana pot. 1 h 30.

Iz Črnege kote: Slabe 4 km pod Črničvom (Črni kot - vsega nekaj hiš; sicer le del raztresenega hribovskega naselja Tirosek) je severno nad cesto značilno skalovje. Malo pod njim pri hiši Tirosek 12 zavijemo proti severu, na gozdno cesto, in po 400 m parkiramo pri kmetiji Podpečnik. Po cesti naprej do Zgornjega Pečnika; za hišo na jugozahodu pod pobočjem sledimo stezi, ki na gozdnem rebbru privede na kolovoz. Po njem gremo navkreber proti severozahodu in kmalu dosežemo široke in razgledne pašnike ter višje cesto; po

tej gremo na desno do kmetije Laznik (ta cesta se odcepi od glavne kilometer nad našo). Malo nad kmetijo vodi proti jugu mimo Zgornjega Laznika (danes že napol podrtija) traktorski kolovoz, ki kmalu ostro zavije na desno. Na razcepu malo višje sledimo levemu kraku, ki se po nekaj okljukih spet cepi - tokrat zavijemo na desno navzgor po vlaki proti severozahodu. Ko se obrne proti severu, nadaljujemo v isti smeri po poti navzgor med gostim smrečjem, nato prečkamo cesto in mimo opuščene lovske kočice (1215 m) nadaljujemo po gozdu. Pot nas pripelje na Kašno planino (1317 m); pri pastirski koči stopimo na markirano pot. Po njej gremo na levo proti jugu čez razgledni hrbet in smo v 20 min na vrhu (neobičajen in redko uporabljen pristop). Nezahtevna nemarkirana pot. 2 h 15.

Iz Mačkinega kota čez sedlo Kunšperk: Tik nad naseljem Šmiklavž se od glavne ceste (5,5 km pod Črničcem) proti severozahodu odcepi stranska v dolino Mačkin kot (odcep

označuje samo lesena tabla z napisom Izdelava vrtnih garnitur Belaj). Po cesti gremo navzgor do kmetije Enci v povirju potoka Mačkovca (4 km od glavne ceste). Od Encijeve hiše kratek čas po gozdni cesti, nato na levo po kolovozu do skale z razgledom. Nato po poti navzgor po gozdnem grebenu; višje dvakrat prečkamo cesto in nadaljujemo po vlaki, ki gre proti levi in pripelje na sedlo Kunšperk, 1119 m. Zatem po markirani poti proti jugu po gozdnem hrbtu navzgor na gozdno cesto pod Kašnim vrhom. Po njej gremo do križišča in naprej navkreber po kolovozu na Kašno planino (pastirska kočica) ter po poti na vrh. Do sedla Kunšperk nezahtevna nemarkirana pot, naprej nezahtevna markirana. 2 h.

Vodnik: Kamniško-Savinjske Alpe (Planinska založba 2004).

Zemljevida: Kamniško-Savinjske Alpe (Planinska založba) in Zgornja Savinjska dolina (Geodetski zavod, obe 1 : 50.000). ●

Sneg tam gori počasi pobira. In povsem zadaj se skriva koroška lepotica Peca, ki v snegu kraljuje nad Mežico. Kralj Matjaž (Matija Korvin) verjetno še vedno globoko spi v jami pri koči pod njo. Le na tolsti Menini planini je mrč. Vse naokoli je en sam travnik. Zemlja je nenavadno črne in rumene barve. Tla Kranjske rebri so vulkanskega izvora. Spomin matere Narave na njen nastanek je še živ. Malo naprej proti Rogatcu in Lepenatki, na Kunšperskem sedlu severno od Kranjske rebri, tla spet postanejo apnenčasta, kot je to pri nas običajno. Voda na vulkanskih tleh ne pronica tako kot na apnenčastih. Kot dokaz opazim na pol zamrznjeno mlako z leseno ograjo okoli. Ta je napol podrt in travnik poleg je razrit. Za hrano in pijačo divjih svinj je dobro poskrbljeno, pomislim. Zakaj zraven mlake stoji lovska opazovalnica, verjetno ni potrebno posebej razlagati. Po nekaj korakih sem stopil na s soncem obsijani vulkanski vrh, posejan s sivo zelenimi kamni. Ko si enega pobjže ogledam, opazim raznobarvne lišaje, predvsem črne in zeleno rume. Toplo sonce in hladen severnik sta poskr-

beli, da je v ozračju vladala harmonija. Severnik me je vseeno prepričal, da sem si na glavo poveznil kapo. Čas se mi je tu ustavil. Poglobil sem se v to prelepo stvarstvo narave in se za trenutek obrnil vase. Zakaj vendarle tako rad hodim v gore, zakaj me tako privlačijo, ko zna biti hoja navkreber včasih tako naporna? Zato, ker vsakič, ko se ustaviš in ozreš naokrog, vidiš bolj čudovit razgled. Tvoje obzorje se vse bolj širi in človeške napake se ti zdijo majhne in nepomembne. Vse bolj vidiš celoto. Ko laziš vse višje, se ločuješ od bremen, ki si jih nosil v dolini. Postajaš vse lažji in svobodnejši. In čudovita lepota, ki te obdaja, te žene vse višje in višje. S te perspektive vidiš svet drugačen, kot je v dolini in postaneš tudi bolj prizanesljiv in tak tudi ostajaš. Pripravljen si na izzive, ki ti jih ponuja življenje in jih potem mnogo lažje prenašaš.

Tako razmišljam, ko zrem prek trav in gozdov v umito modro nebo nad snežno belimi Grintovci in počasi se odpravim proti izhodišču. Vendar samo fizično. V mislih sem še vedno tu, tu kjer se mi je ustavil čas. ●